

POSTANOWIENIE

Dnia 16 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku Z. J. i M. J.

przy uczestnictwie J. P.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 września 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika

od postanowienia Sądu Okręgowego w C.

z dnia 28 lipca 2020 r., sygn. akt VI Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawców kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu - w interesie publicznym - ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej

wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uczestnik J. P. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w C. z dnia 28 lipca 2020 r. w sprawie VI Ca [...].

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c. Skarżący zarzucił, że został pozbawiony obrony swoich praw, gdyż Sąd drugiej instancji pominął dowody, pomimo złożenia przez uczestnika wniosku o ich dopuszczenie w drugiej instancji, co skutkowało nieważnością postępowania.

Należy wskazać, że nieważność postępowania z powodu pozbawienia strony możliwości obrony swych praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.) występuje wtedy, gdy z powodu wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej strona nie mogła brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części. Zauważyć należy, że wbrew twierdzeniom skarżącego w niniejszej sprawie nie występuje nieważność postępowania. Uczestnik J. P. aktywnie uczestniczył w postępowaniu, składał pisma, wniósł trzynastostronicową apelację (k. 395). Działał również przez pełnomocnika adwokata M. B. (por. m.in. k. 162). Dlatego nie można przyjąć, że J. P. został pozbawiony możliwości obrony swych praw.

Ponadto w orzecznictwie jednoznacznie przyjmuje się, pominięcie zgłoszonych przez stronę środków dowodowych nie powoduje nieważności postępowania (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 września 1997 r., II CKN 302/97, nie publ., z dnia 19 listopada 1997 r., I PKN 377/97, OSNAPUS 1998, nr 17, poz. 509, z dnia 12 grudnia 2000 r., II UKN 121/00, OSNAPUS 2002, nr 17,

poz. 421, z dnia 18 października 2001 r., IV CKN 478/00, nie publ., i z dnia 6 listopada 2003 r., II CK 171/02, nie publ., oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2005 r., II PK 116/05, nie publ.).

Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, nie publ.; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, nie publ.; z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ.; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, nie publ.; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ.; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, nie publ.; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, nie publ.; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ.; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.).

Nie występują w niniejszej sprawie okoliczności wskazujące na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Sąd drugiej instancji szczegółowo i wyczerpująco odniósł się do podniesionego w apelacji wniosku o zasiedzenie stwierdzając, że do zasiedzenia części działki [...] nie doszło i nie miało to znaczenia dla rozstrzygnięcia o przebiegu granic.

Konkludując, w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącego przesłanki opisane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania. Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 3 w związku z art. 13 § 2, 98, 391 § 1, 398²¹ k.p.c.

